

Itáliai kalandozás

Kovács Adrienn beszámolója a Zala Szépe címhez járó jutalomutazásról

Benedek Bálint
szerk.nk@zalahirlap.hu

Vatikán a titokzatosságával, Róma a méreteivel, Nápoly a változatosságával, míg Capri szigete tengerpartjával ejtette ámulatba Kovács Adrienn. A Zala Szépe győztese nyeregyútja keretében először járt Itáliában.

– Capri romantikus kisugárzásával a szerelmesek szigete címet is viselhetné – mesélte Adrienn, akit párja, Tóth Máté kísért el az útra. – Persze ezt a boldogságot mondatja velem, hiszen jól érzem magam a bőrömben. Azzal, hogy a Zala Szépévé választottak, minden a helyére került az életemben. Azóta rózsaszín felhőn csücsülök, mely meghatározza a hétköznapjaimat, kiegyensúlyozott lettem. Az olasz körutazás alkalmával is kiderült, hogy tökéletes párt alkotunk.

Adrienn mosolygósan mesélt tovább, bár a buszos nyeregyútra nem kezdődött valami fényesen. Elégé tartott a hosszú távtól, s félelmei beigazolódtak, ugyanis a hajnali indulást követően egy szemhüvelyt sem aludt.

– Az első olaszországi megálló, Orvieto viszont fedlétette a fáradtságomat – fogalmazott. – A rengeteg mű-

emlék közül a leírások Itália egyik legkülönlegesebb templomaként emlegetik a főter közepén álló dómot. Ez így is van, hiszen a székesegyház egyedi külsővel rendelkezik, ez pedig annak köszönheti, hogy három évszázadon keresztül épült. Szinte az összes stílus felfedezhető

Kovács Adrienn bár nem szereti a tésztaételeket, az olasz pizzának nem tudott ellenállni (lent). Adrienn és szerelme, Tóth Máté a Colosseumban (középen). Fárasztó gyaloglás után jólesett a pihenés a Tevere folyó partján Rómában

FOTÓ: KOVÁCS ADRIENN

rajta, mégis csodálatos és gigantikus.

Ettől függetlenül a kimerült szerelmesek alig várták, hogy elérjék a szállásukat a Rómához közeli Frascati településen. A szépségkirálynő az ellátással elégedett volt, bár hűskedvelőként nem szimpatizált az olaszok tésztaíránti

rajongásával. Mint elmondta: a levesek is hiányoztak, helyette vacsorára előételként mindig be kellett érnie némi paradicsomszósos tésztaival.

– A program folytatásaként a miniállamot, Vatikánt fedeztük fel – tette hozzá Adrienn. – A gigantikus Szent Péter-bazilika, a múzeum szoborcsoportjai annyira nem ragadtak magukkal, ám az Angyalvár annál inkább. Szintén nagy élményt jelentett az eddig csak mozivászonon látott Colosseum: a legnagyobb amfiteátrum, amely a Római Birodalom idején épült, a római építészlet legjelentősebb alkotása. Jártunk még a Piazza Navo-

na-n, majd sétánk a Trevikúthoz vezetett, melybe nem tudtunk pénzt dobni, hiszen felújítás alatt állt. Római utolsó állomásunk színhelye a Spanyol lépcső volt. Euró-

Előételként főleg paradicsomszósos tésztákat ettek, hiányzott a leves

pa leghosszabb és legszelebb kültéri lépcsője, a rómaiak egyik kedvenc találkozóhelye 138 lépcsőfokból áll.

A túrán a fiatalok egy házaspárral is összebarátkoztak, ezért mindig jó hangulatban

teltek a séták. – Capri pompázatos sziget – tette hozzá Adrienn. – A környezet szépsége, a tenger illata elbűvölt bennünket. Többen körbeutazták a szigetet, mi a sok gyaloglás után a tengerparton lazítottunk. Máté a vízbe is bemelegkedett. De meggyőződöttünk arról is, hogy bizony az olaszok készítik a legfinomabb pizzát.

Az olasz körút Nápolyban, majd Pompeii-ben folytatódott, hazafelé pedig a csapat a festői San Marinóban tett sétát. A szépségkirálynő lapunknak elmondta: örült annak, hogy nyeregyútját a szerelmével tölthette.

A múlt levedlett kígyóbőrei

Negyven alkotó esztendő kétszáz képe – Budaházi Tibor festőművész albumában

Magyar Hajnalka
magyar.hajnalka@zalahirlap.hu

A hatvanadikra akarta, de miután nem jött össze, már nem kapkodott. Nem siet ő már sehova. Budaházi Tibor festőművész 62 évesen érte meg, hogy méltó kiadvány öleli fel életművét.

Most már nem bánja, hogy késett a vaskos kötet megjelenése, hiszen így kerek negyven évet ölel át az album. A legelső, biciklit ábrázoló festmény 1975-ből való, alig múlt húsz akkorig. A záró akkord egy idei mű, a Nagyar emléke, ami a Tisza-parti település református templomának padors profilját használja képalkotó motívumként. S közte 40 év-technikai és stílári gazdagsága. Hiszen bár Budaházi Tibor alapvetően festőművész, a grafikában.

A partiumi Kőszegremetén született, majd Nagypeleskén, (apja ott volt tanító), Szatmárnémetiben tanult, s a nyolcvanas évek elején települt át Magyarországra.

– Lényegében inkább visszatelepültem, hiszen a szüleim budapesti gyökerűek, csak éppen Szatmárban voltak birtokaik. Úgy maradtak

A művészeti gimnáziumban matematikából nem kellett érettségizniük

Az elegáns kötet címlapja

kedett, ötödikes korától művészeti iskolába járt, ahol igen szigorúan vették például a rajzoktatást, de matematikából nem kellett érettségiznie.

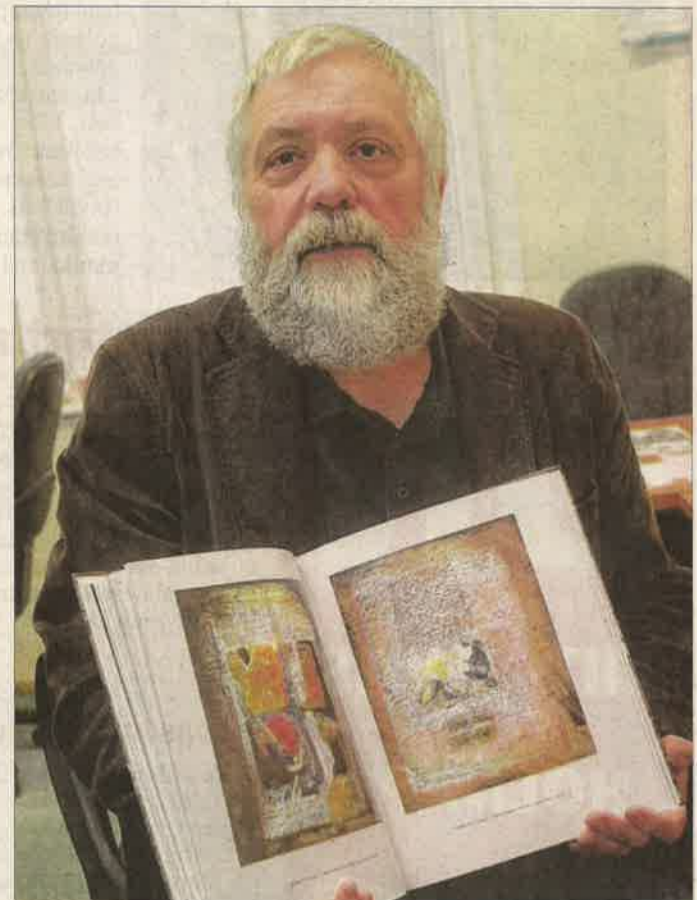
– Meg is szenvedtem Szegeden az ábrázoló geometria szigorlatot – utal fejét csóválva az immár Magyarországon megszerzett rajztanári diplomára. Jövőre lesz 30 éve, hogy Zalaegerszegen telepedett le, a város tavaly Pro Urbe-díjjal

Az út – könyv installáció (2006)

képviseli. Nekünk még volt szépírás órák, élveztem, ahogy a tinta kanyarog. Pedig balkezesként mindig meg kellett várnom, amíg megszáradt egy sor, különben elkentem volna a pennával rótt betűket. Amikor a képeimen elkezdtem alkalmazni az írást, újra elővettem a tollhegyet, mert egészen más rajzolatú vonalat hagy maga után, mint bármilyen más technika.

A rétegzettség, az archaizáló felület ugyancsak védie-

Budaházi Tibor: – Ihlet nincs, csak rengeteg munka FOTÓ: PEZZETTA

szítés, visszakaparás, roncsolás, dörzsölés, tépés, elővakarás. És persze a jelképek ismétlése, zsolozsmás repetíciója. A szatmárcsekei csónakos fejfák, s az Árpád-kori templomok rongyos freskóiról átszellemitett apostolfigu-

használat, kereszték, háromszögek ezerféle kompozíciója szól a jelennel összekapcsolt múltól, a „szimbólumokba csomagolt Istenről”.

Rendszeresen vállalja a megmérettetést az országos seregszemléken, számos ran-